

Toda zaman je bil ves trud.

Veter je podil jadrnico naprej. Valovi so postajali vedno višji, lad- jica je plesala po njih kakor kos trhle- ga lesa.

Svetle ognjene kače so v presled- kih spajale nebo z morjem, grom se je valil preko neba, bučalo, ječa- lo je morje, veter je žvižgal in tulil, strele so švigale po zraku — vihar je pričel divjati v vsej svoji silovi- tosti.

Nenadoma je zaškripal jambor, veter se je zagnal z vso silo vanj. Les se je s silnim truščem prelo- mil, veter je odnesel bela, premoče- na jadra.

Ah, ubogi mali begunci!

Vsi premočeni, zmučeni in obu- pani, z grozo v očeh, so se tiščali drug drugega.

Opica je zlezla pod klop na spred- njem koncu jadrnice.

Napol nezavestni otroci niso ime- li druge misli, kakor samo to, kdaj jih bo pokopalo morje v svoje glo- bine.

In v tej največji stiski se jih je spomnilo — materino srce.

To zlato srce, ki vidi skozi naj- debelejše zidovje, ki zasluti vsako zlo iz daljave.

Lahna meglica je ovila jadrnico, plesočo po divjih valovih.

In iz te meglice je plaval glas pro- ti nebu, poln ljubezni in usmiljenja, glas materinega srca:

— Gospodar življenja in smrti, krotilec besnečih morskih valov, ne dopusti, da bi ta nedolžna srca po- stala žrtev morskih globin; reši jih, Gospod, reši ta mlada življenja in pripelji jih v naročje domovine...

Vihar pa je pel svojo mogočno pesem naprej, naprej...

(Dalje prihodnjič.)

Ivan Čampa

Tiho, tiho pada sneg . . .

*Tiho, tiho pada sneg.
Po cestah hodijo ljudje
in se v dve gube drže;
na ustih jim zamrl je smeh.*

*Steklene oči, neobriti obrazi,
strgani čevlji, oguljene suknje,
na kolenih gole luknje —
tako berači tavajo v mrazi.*

*Tiho, tiho pada sneg.
Po cestah hodijo ljudje
in se v dve gube drže;
na ustih davno jim zamrl je smeh.*